

Seminární práce z anglického jazyka

Překlad anglické knihy

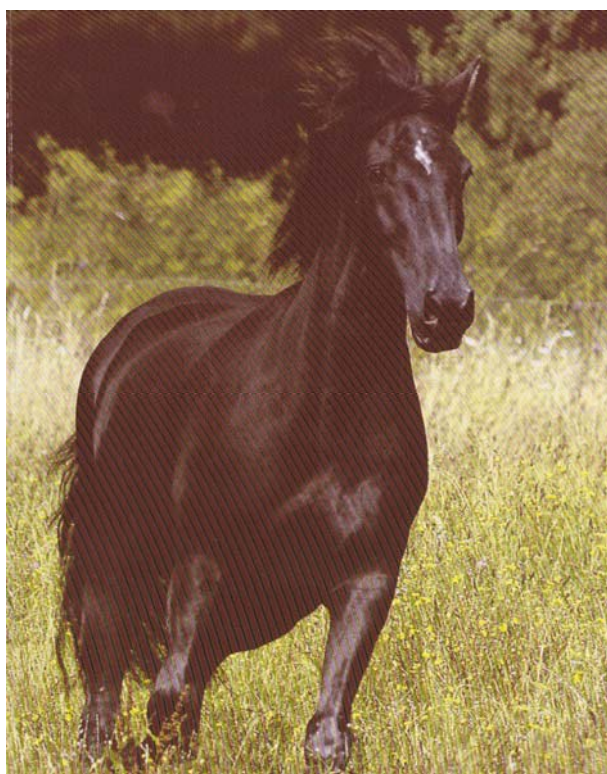
2008/2009

Helena Kunertová

Vedoucí seminární práce: Petr Kubačák

Překlad knihy:

Black Beauty

Anna Sewell

Nakladatelství **Penguin Readers**

Level 2

Obsah

- titulní strana
- informace o knize
- obsah
- úvod
- překlad
- slovníček
- doslov
- čestné prohlášení

Úvod

V tomto školním roce jsem se rozhodla věnovat seminární práci z angličtiny – překlad anglické knihy. Docela se na to těším, protože angličtina je můj oblíbený předmět. Vybrala jsem si knihu Black Beauty. Vybrala jsem si ji proto, že jsem se kdysi zajímala o koně a tento příběh vypráví kůň a taky proto, že tento příběh už znám. Tak doufám, že to dopadne dobře.

Kapitola 1

Moje máma

Nepamatuji vše z prvních měsíců mého života. Pamatuji si jen velkou louku se zelenou trávou s jedním nebo dvěma stromy. V horkých dnech si moje máma stoupla pod strom a já pil její mléko. To bylo předtím, než jsem vyrostl. Potom jsem mohl začít jíst trávu.

Na louce byli další mladí koně. Běhali jsme kolem dokola té louky. Drbali jsme si záda o trávu a vyhazovali kopýtko do vzduchu.

Když jsem přestal pít matčino mléko, chodila každý den pracovat. Večer jsem jí říkal, co jsem dnes dělal.

„Jsem šťastná, protože ty jsi šťastný,“ řekla mi „pamatuj si, že ty nejsi stejný jako ostatní hříbata. Z nich budou pracovní koně na farmě. Jsou to dobří koně, ale my jsme jiní. Lidé znají tvého otce a můj otec byl nejlepší kůň Lorda Westlanda. Až budeš starší, naučíš se vozit lidi na svém hřbetu. Nebo je budeš vozit v jejich vozíku z místa na místo.“

„To je tvá práce, mami?“ zeptal jsem se. „Děláš to pro farmáře Greye?“

„Ano,“ řekla moje máma. „Někdy na mě jezdí a někdy tahám jeho vozík. Táhle zrovna jde.“

Farmář Grey vstoupil na louku. Byl to hodný a laskavý muž a měl rád mojí mámu.

„Dobře zlatíčko,“ řekl jí, „tady je něco pro tebe.“ A dal jí cukr. „A co tvůj malý synek?“ Položil mi ruku na záda a dal mi chleba. Bylo to výborné.

Nemohli jsme mu odpovědět. Pohladil mámu po zádech a odešel.

„Je velmi laskavý,“ řekla máma, „vždy, když pracuješ dobře. Nikdy nekousej ani nekopej. Potom k tobě bude vždy laskavý.“

Kapitola 2

Výuka

Vyrostl jsem a má srst začala zářit. Byl jsem černý, ale měl jsem jednu bílou nožku, bílou hvězdu na čele a něco bílého na hřbetě.

Když už jsem byl velký kůň, přišel ke mně pan Gordon. Podíval se mi do očí, do pusy a prohlédl mi nohy.

„Výborně,“ řekl. „Výborně. Nyní se může začít učit pracovat. Bude z něj výborný kůň.“

Co se musí kůň učit?

Učí se, že se nesmí pohybovat, když na něj člověk dává postroj. Nebo když mu člověk dává do huby udidlo. Udidlo je studená, těžká věc a bolí to. Nejde s tím hnout. Je v puse, protože postroj na hlavu to drží a jde přes hlavu, pod pusou a přes nos.

Nebyl jsem zrovna šťastný s udidlem v puse, ale farmář Grey byl laskavý ve všech směrech. Nekopal jsem ani nekousal. Moje máma často mívala udidlo v hubě, když pracovala. Ostatní koně měli udidlo také, to jsem věděl. Tak jsem se nikdy nehýbal, když mi dával udidlo. A tak mě to nikdy nebolelo.

Sedlo nebylo horší než udidlo. Koně se učili mít sedlo a nosit muže, ženy nebo děti na svých zádech. Chtěli jezdit buď krokem, nebo malinko rychleji. Nebo hodně rychle.

Dávali mi udidlo do pusy a sedlo na má záda každý den. Pak se mnou farmář Grey chodil kolem velké louky. Potom mi dal něco dobrého k jídlu a mluvil se mnou. Měl jsem rád jídlo i jeho laskavá slova. Už jsem se nebál udidla nebo sedla.

Jednoho dne mám na zádech farmáře Greye, seděl v sedle. Další den mě řídil kolem louky. Nebyl jsem rád s muže v sedle, ale byl jsem šťastný s laskavým farmářem na mých zádech. Potom mě řídil po louce každý den.

Další špatná věc byly boty na mé nohy. Byly studené a těžké. Nějaký muž mi je dal. Farmář Grey šel se mnou, ale i tak jsem se bál. Muž vzal mou nohu do své ruky. Pak něco odřízl od mého kopyta. Nebolelo mě to. Stál jsem jen na třech nohách, když mi nandával tu první. Potom mi začal vyrábět botky na nohy.

Když mi je nandával, nebolelo to. Ale pohybování s mýma nohama bylo těžší. Ale později jsem je začal mít rád, tvrdé silnice tolik neboleli do nohou.

Jako další jsem začal chodit s vozíkem. Patřilo k tomu malé sedlo a Farmář Grey rozhodl, že budu vozit vozík s mojí mámou. „Můžeš se od ní hodně naučit,“ řekl, když mi nandával postroj.

A já se učil. Ukázala mi jak se pohybovat a říkala, ať poslouchám jezdce.

„Ale jsou tu dobří a špatní jezdci,“ říkala. „A jsou hodní lidé a špatní lidé. Farmář Grey je laskavý a myslí na své koně. Ale někteří muži jsou zlí nebo hloupi. Buď hodní a lidé Tě budou mít rádi. Pracuj tvrdě a budeš nejlepší.“

Kapitola 3 Birtwický park

V květnu přišel muž a odvedli mě do domu pana Gordona v Birtwickém parku.

„Buď hodný kůň,“ řekl mi farmář Grey, „a pracuj tvrdě.“

Nemohl jsem nic říct a tak jsem mu aspoň vložil nos do dlaní. Položil mi ruku na záda a laskavě se na mě usmál.

Birtwický park byl velký. Byly tu obrovské domy. A také mnoho stájí pro koně a místo pro mnoho vozíků. Já jsem šel do stáje pro čtyři koně.

Dali mi jídlo a poté jsem se mohl porozhlédnout. Ve vedlejším stání byl kůň. Byl malý a tlustý s krásnou hlavou a veselýma očima.

„Kdo jsi?“ zeptal jsem se.

„Já jsem Merrylegs,“ řekl, „Jsem nádherný. Vozím děvčata. Všichni mě milují. Teď budeš bydlet ve stáji se mnou a tak se budeš mít dobře. Slibuji, že tě nebudu kousat.“

Nějaký kůň se podíval skrz stáj na Merrylegs. Měla krásnou zrzavou srst, ale zlé oči. Stáhla uši dozadu.

„Kousla jsem tě snad?“ zeptala se vztekle.

„Ne, ne!“ řekl Merrylegs rychle.

Když zrzavý kůň odešel odpoledne pracovat, Merrylegs mi o ní něco řekl.

„Ginger kouše,“ řekl. „Jednoho dne kousla Jamese a zranila ho. Slečny Flora a Jessie, dcery pana Gordona, se jí bojí. Nenosí mi žádné dobroty, protože tu je Ginger.“

„Proč kouše?“ zeptal jsem se. „Je zlá?“

„O, ne! Myslím, že je velice nešťastná. Jednou řekla: ‚Nikdo na mě nebyl hodný, než jsem sem přišla.‘ Ale tady se změnila. Jsem dvanáct let starý a o životě něco vím. Není lepší místo pro koně jako je ona. John je nejlepší ošetřovatel v zemi a James je laskavý kluk. Pan Gordon je úžasný muž. Ano, Ginger se tu změnil.“

Kapitola 4 Budu lepší

Celé ošetřovatelovo jméno bylo John Manly. Bydlel s manželkou a jedním malým dítětem malinkatém domečku kousek od stáje.

Dalšího dne ráno mě vyvedl ze stáje a vyčistil mě. Pracoval tvrdě a moje srst jen zářila. Pan Gordon ke mně přišel a podíval se na mě.

„Vypadá pěkně,“ řekl. „Dnes ráno bych ho chtěl vyzkoušet, ale mám jinou práci. Pojedeš na něm, Johne, a potom mi o něm všechno řekneš.“

John mi dal sedlo na záda, ale bylo mi malé. A tak mi ho vyměnil. Měl jiné sedlo, ne velké, ne malé a tak jsme vyrazili. Byl to výborný jezdec a já rozuměl jeho slovům. Na silnici jsme šli krokem, ale potom jsme šli rychleji. Líbilo se mi, jak na mě jezdil. Potom jsme sjeli ze silnice do volné přírody s jedním nebo dvěma stromy a se spoustou trávy. Tady chtěl jet velmi rychle a já také.

Bylo to skvělé – líbilo se mi to. A myslím, že Johnovi taky.

Potom jsme se vrátili do Birtwického parku a pan Gordon se Johna zeptal: „Dobře, Johne, jak to šlo?“

„Je dobrý – moc dobrý,“ řekl John. „Má rád cval. Rozumí vám. Když byl malý, nikdo k němu nebyl zlý a tak se nikoho a ničeho nebojí.“

„Dobře,“ řekl pan Gordon. „Zítra ho vyzkouším.“

Další den, mě John vyčistil a osedlal. Poté mě vyvedl ven ze stáje.

Pamatoval jsem si matčina slova a chtěl jsem, aby se mnou cítil šťastný. Byl to moc dobrý jezdec a byl na mě laskavý.

Když už jsme končili, jeho manželka stála ve dveřích velkého domu. „Dobře, můj drahý,“ řekla, „jak se ti líbí?“

„Je černý a hrozně hezký,“ řekl pan Gordon. „Jak ho pojmenujeme?“

„Můžeme ho pojmenovat Black Beauty!“ řekla jeho žena.

„Black Beauty – ano – ano,“ řekl pan Gordon. „Myslím, že je to moc dobré jméno.“

Přišel John a zavedl mě do stáje.

„Dali jsme mu jméno, Johne,“ řekl pan Gordon. „Vymyslela ho má žena. Bude se jmenovat Black Beauty.“

John z toho byl šťastný. „Pojď se mnou, můj Blacku Beauty,“ řekl. „Jsi opravdu krasavec – a je to dobré anglické jméno.“

Kapitola 5

Moji noví přátelé

John mě měl rád. Byl to velice dobrý ošetřovatel a moje černá srst se jen zářila. Každý den mi kontroloval nohy. Věděl, když mě nějaká z nich bolela. Potom mi do ní něco dal. Často se mnou mluvil. Neznal jsem každé slovo, ale rozuměl jsem mu. Měl jsem rád Johna Manlyho více, než kohokoliv jiného.

Také jsem měl rád kluka ze stájí, Jamese Howarda. John mu řekl, ať je ke koním laskavý a pomáhal Johnovi mě čistit.

Po dvou nebo třech dnech jsem tahal vozík s Ginger. Báł jsem se jí. Stáhla uši dozadu, když mě postavili přes ni. Ale nehnula ani brvou, když mě zapřahovali za ni.

John nás řídil a dělal to dobře. Ginger také pracovala dobře. Táhla stejnou silou jako já a kromě toho šla také rychleji. Hodně koní jde rychle pouze tehdy, když je kočí uhodí bičem. Ale my s Ginger jsme šli rychle, když kočí chtěl, abychom šli rychle. Šli jsme tak rychle, jak to šlo. John neměl rád bič a nikdy nás neuhodil. Pracovali jsme pro něj tvrdě.

Když jsme s Ginger tahali vozík ještě tak dvakrát nebo třikrát, stali se z nás dobří přátelé.

Měli jsme moc rádi malého Marrylegs. Ničeho se nebál a byl vždycky veselý. Malé dcerky pana Gordona na něm rády jezdily a nikdy se ho nebáli. Paní Gordonová měla ráda nás tři stejně a my jsme měli rádi ji.

Pan Gordon dával svým lidem každý týden jeden den volna. A tak jeho koně měli také den volna. V neděli nás vodili na louku plnou dobré trávy a my tu zůstávali celý den bez opratí a strojů. Utíkali jsme a skákali. Hráli jsme si a byli šťastní. Potom jsme stáli pod stromy a vyprávěli si příběhy.

Kapitola 6

James Howard

Jednoho dne přišel pan Gordon do stájí a začal mluvit s Johnem Manlym. „Jak pracuje James, Johne?“ zeptal se.

„Velmi dobře,“ odpověděl John. „Učí se rychle. Je na koně laskavý a oni ho zato mají rádi. Učí se je řídit a myslím, že z něj brzy bude dobrý kočí.“

V tu chvíli vešel James dovnitř. „Jamesi,“ řekl pan Gordon. „Dostal jsem dopis od mého přítele, sira Clifforda Williamse z Cliffordského panství. Hledá dobrého, mladého ošetřovatele. Dobře platí a mladí muži zde mají velkou šanci se stát hlavními ošetřovateli. Má pro ně pokoje, stájové oblečení, oblečení na ježdění a chlapce na výpomoc. Nechci tě ztratit a John bude také smutný.“

„Ano, to budu,“ řekl John. „Ale nebudu se ho zkoušet zastavit.“

„Ano, všichni budeme smutní,“ řekl pan Gordon. „Ale chceme pro tebe jen to nejlepší, Jamesi. Chceš odejít? Promluvíme si s tvou matkou při večeři a potom mi řekneš svoji odpověď. Poté ji řeknu siru Cliffordovi.“

Ginger a Merrylegs a já jsme byli také smutní, když jsme slyšeli Jamesovu odpověď. Chtěl odejít. Ale byla to pro něj lepší práce. A my jsme to věděli.

Šest týdnů před tím, než měl James odejít, jsme pracovali tvrdě. Chtěl být co nejlepší kočí a pan Gordon a John se mu v tom smažili pomoc.

A tak jsme tahali vozík každý den. Ginger a já jsme byli zapřáhnutí a James nás řídil. James se učil opravdu rychle. První tři týdny vedle něj sedával John, ale potom už James řídil bez něho.

Jednoho podzimního dne, po asi dvou nebo třech deštivých dnech, chtěl pan Gordon vzít Johna do města. Byl velmi větrný den.

Šli jsme k řece. Voda pod mostem byla velmi silná a na poli byla voda.

Dorazili jsme bez problémů, ale bylo příliš pozdě odpoledne na to, abychom se vraceli domů.

Vítr byl nyní mnohem silnější a ze stromů se ozývaly hrozné zvuky. Najednou, jeden ze stromů spadl na vozovku s hlasitým BUM!

Bál jsem se, ale neutekl jsem. John seskočil z vozíku a šel přímo ke mně.

„Nemůžeme projít okolo toho stromu,“ řekl John panu Gordonovi. „Musíme jet na nějakou jinou cestu k mostu. Je to dlouhá cesta a přijdeme pozdě. Ale koně nejsou unavení.“

Když jsme dorazili k mostu, byla už téměř tma. Mohli jsme na něm vidět vodu. Něco se stalo, protože voda byla výš.

Začal jsem přecházet přes most – ale zastavil jsem se. Něco nebylo v pořádku. Cítil jsem to.

„Jdi, Beauty!“ řekl pan Gordon.

Ale já se ani nepohnul a tak mě švihnul bičíkem.

„Tak jdi!“ řekl.

Ale já jsem nešel.

„Je tu problém,“ řekl John. Seskočil z vozíku a zkoušel mě rozchodit. „Co je za problém, Beauty?“ zeptal se mě.

Na mostě byly nějaké domy a z jedné dveří vyběhl muž a křičel: „Stát, stát! Most se v polovině zlomil. Nechodte přes něj nebo spadnete do řeky!“

John se na mě podíval a usmál se. „Díky, Beauty,“ řekl.

Tak jsme šli domů po jiné cestě. Bylo již hodně pozdě, když jsme dorazili domů. Paní Gordonová vyběhla z domu.

„Jdete pozdě!“ řekla. „Měli jste nehodu?“

„Téměř ano,“ řekl její manžel. „Ale Beauty je naštěstí chytřejší než my!“

„Znovu musím do města,“ říkal pan Gordon často. A tak jsme často jezdili, i když tu bylo mnoho vozíků a jezdců. Lidé přes most jezdili k vlaku nebo domů po práci.

Jednoho dne pan Gordon Johnovi Manlymu řekl: „Paní Gordonová a já jedeme zítra do Oxfordu. Chtěl bych si vzít Ginger a Beautyho s velkým vozem a James bude řídit.“

Cesta do Oxfordu byla dlouhá 75 kilometrů. Za jeden den jsme ujeli asi padesát kilometrů a na noc jsme se zastavili v největším hotelu v Aylesbury. John řídil opravdu dobře. Táhli jsme vůz nahoru a dolů a cestou nahoru jsme často stavěli. Nikdy jsme nejeli moc rychle, když jsme jeli dolů. A když byla dobrá silnice, šli jsme rychle. Ale ne na špatných cestách. Tyto věci koním opravdu pomáhají. A pár laskavých slov k tomu a je veselý.

Vyčistili nás v hotelové stáji a dal nám nějaké dobré jídlo. James řekl: „Dobrou noc, moji krasavci. Spi dobře, Ginger. Spi dobře, Beauty.“ A potom odešel do své postele.

Kapitola 7

Požár

O hodinu později do stáje přijel muž na koni. Jeden z hotelových ošetřovatelů s sebou do stáje vzal koně.

V Birtwickém parku nikdo nekouřil ve stájích, ale tento muž ano. Nebylo tu žádné jídlo navíc, pro toho nového koně, tak jej musel ošetřovatel donést. Jídlo pro koně bylo v horním patře nad stájí. Ošetřovatel vylezl nahoru a vzal tam nějaké jídlo. Hodil ho do boxu pro koně a odešel.

Spal jsem, ale po chvíli jsem se znovu probudil. Byl jsem velice nešťastný. Ale proč? To jsem nevěděl.

Zaslechl jsem Ginger. Byla také nešťastná.

Potom jsem uviděl kouř.

Velmi brzo byl kouř všude. Byly tu zvuky nad mojí hlavou – hluk ohně. I ostatní koně ve stáji se probudili. Kopali nohama a snažili se dostat ven z toho kouře.

Hrozně jsem se bál.

Pak vešel hotelový ošetřovatel a snažil se vyvádět koně ven. Ale bál se taky a snažil se pracovat co nejrychleji. Báli jsme se proto mnohem víc a ostatní koně s ním nechtěli jít. Když ke mně přišel, zkoušel mě co nejrychleji vyvést ven. Tahal a tahal. Ale já s ním nešel.

Ano, byli jsme hloupí! Ale neznali jsme ho a navíc jsme se hrozně báli.

Bylo tam víc a víc kouře. A pak jsem uviděl červený plamen nad sebou. Někdo venku vykřikl: „Hoří!“ a dovnitř se nahrnulo spousta mužů. Hluk ohně byl čím dál tím silnější. A pak – James stál u mé hlavy. Tiše řekl: „Pojď můj, krasavče. Musíme jít. Vstávej a pojď se mnou. Musíme jít pryč z tohoto kouře.“ Dal mi na hlavu kabát a zakryl mi s ním oči. Pak už jsem neviděl oheň a nebál jsem se. Laskavě na mě promlouval a vyváděl mě ven ze stáje.

„Hej, ty,“ zavolal James. „Vezmi si tohoto koně a už nechod' pro žádného dalšího.“

Velký muž mě chytil a James běžel zpátky do stáje. Byl jsem velice nešťastný, když jsem ho viděl, jak běží zpět. A tak jsem co možná nejhlasitěji zařehotal. (Další den mi Ginger řekla: „Když jsem tě slyšela, nebála jsme se. A tak jsem odešla ven s Jamesem.)

Napadalo mně spousta věcí, ale pořád jsem koukal na dveře stáje. Uvnitř bylo spousta ohně a kouře a venku z ní padaly kusy zdí a střechy na zem.

Pan Gordon běžel do stáje. „Jamesi! Jamesi Howarde!“ volal. „Jsi tady?“ Nedostal žádnou odpověď, ale já jsem zaslechl spoustu hluku uvnitř stáje. Někaké věci spadly dolů z horního patra na boxy. Hrozně jsem se bál o Jamese a Ginger.

Byl jsem hrozně rád, když jsem viděl jak James s Ginger vycházejí se stáje a jdou přímo k nám.

„Šikovný kluk!“ řekl pan Gordon Jamesovi. „Jsi v pořádku?“

James nemohl mluvit, protože se nadýchal kouře, ale byl v pořádku. Pohládl Ginger po hlavě a vypadal šťastně.

Kapitola 8

Malý Joe Green

James a Ginger byli druhý den nemocní. Kouř pro ně asi nebyl moc dobrý. A tak jsme zůstali v Aylesbury ještě jeden den. Ale další den jim bylo lépe. A tak jsme ráno vyrazili do Oxfordu.

James se o Ginger dobře staral. Promluvil si s ostatními ošetřovateli a ti mu poradili tu nejlepší cestu. A tak, když jsme dorazili do Birdwického parku, byli jsme v pořádku.

John si poslechl Jamesův příběh a podíval se na Ginger a na mě.

„Vedl sis skvěle, Jamesi,“ řekl. „Hodně lidí nevyvede koně ze stáje, ve které hoří. Proč se vlastně nechtěli hnout? To asi nikdo neví. Pouze přítel je dokázal vyvést ven. Znají ho a mají ho rádi.“

Předtím než nastoupil do nové práce, se James zeptal: „Kdo bude dělat mojí dosavadní práci. Už to víš?“

„Ano,“ řekl John. „Malý Joe Green.“

„Malý Joe Green!“ podivil se James. „Vždyť je to ještě dítě.“

„Je mu čtrnáct.“ řekl John.

„Ale je hodně malý.“ řekl James.

„Ano, je malý, ale je rychlý,“ řekl John. „A navíc se chce se učit a je laskavý. Jeho otec je rád, že tu bude pracovat a pan Gordon tu Joeho chce.“

James z té zprávy nebyl zrovna nadšený. „Je to hodný kluk,“ řekl. „Ale budeš mít spoustu práce, protože on je malý.“

„Dobře,“ řekl John, „práce a já jsme dobří kamarádi. Já se práce nebojím.“

„Já vím“ řekl James. „A stejně musí zkusit něco těžšího.“

Další den, Joe přišel do stáje. James ho chtěl zaučit dřívě, než odejde. James ho učil čistit stáj a nosit dovnitř jídlo. Joe myl postroje a pomáhal čistit vozy. Nemohl čistit Ginger nebo mě, protože byl moc malý. A tak pomáhal Jamesovi čistit Merrylegs.

Merrylegs z toho nebyl moc šťastný. „Ten kluk o tom nic neví.“ říkal. Ale po týdnu nebo dvou říkal: „Já si myslím, že ten kluk může být dobrý. Pomáhám mu, aby se to naučil rychleji.“

Malý Joe Green byl veselý kluk. Při práci si zpíval. Však my si ho ještě oblíbíme.

Kapitola 9

Jsem nemocný

Jednou v noci, to už James odešel, jsem venku zaslechl Johna. Běžel do domu a potom do stáje. Otevřel dveře a šel ke mně.

„Vstávej Beauty!“ řekl. „Musíme jít!“

Rychle mi nasadil sedlo a vyskočil mi na hřbet. Pak jsme rychle vyjeli k domu. Pan Gordon tu stál se světlem v ruce.

„Teď Johne,“ řekl pan Gordon, „musíte jet, co nejrychleji to půjde. Má žena je velmi nemocná. Dej tento dopis doktoru Whitovi v Hertfordu. Chci, aby přijel co nejdříve. Můžeš se vrátit domů, až budete hotovi.“

John si vzal dopis a vyrazili jsme.

„Teď Beauty,“ řekl, „dej ze sebe to nejlepší.“

Byla noc, ale já tu cestu znal. Nebyli tu žádní lidé, protože všichni byli v posteli a spali. Šel jsem rychle – rychleji než kdy jindy.

Když jsme přišli k mostu, John zatáhl za otěže. Přes most jsme šli mnohem pomaleji.

„Dobře, Beauty!“ pochválil mě.

Když jsme přes něj přešli, znovu jsme zrychlili. Jeli jsme nahoru a dolů, okolo polí a domů a nakonec jsme dojeli do ulice v Hertfordu.

Moje botky vydávaly zvuky, když jsem šel po dlažbě a zastavil se u dveří doktora Whita. Byly tři hodiny ráno. Náhle se doktorovo okno otevřelo a doktor White vykoukl ven.

„Co si přejete?“ zeptal se.

„Paní Gordonová je velmi nemocná,“ vysvětlil mu John. „Pan Gordon chce, abyste přišel, nebo jeho paní umře. Tady vám napsal dopis.“

„Já se snad zblázním,“ zamumlal a zavřel okno. Zanedlouho se objevil u dveří a přečetl si dopis.

„Ano,“ řekl, „přijedu. Ale můj kůň byl celý den venku a nyní je moc unavený. A mí ostatní koně jsou nemocní. Co budu dělat? Nemohl bych si půjčit vašeho koně?“

„Cestou sem jsme jeli velmi rychle,“ řekl John, „ale myslím, že to půjde.“

„Budu hned hotový,“ řekl doktor a rychle vešel zpět do domu.

John si stoupl vedle mne a položil mi ruce na hlavu. Bylo mi horko.

Doktor se vrátil a měl na sobě jezdecké oblečení a v ruce držel jezdecký bičik.

„Nepotřebujete bičik,“ řekl John. „Black Beauty poběží tak rychle, jak bude v jeho silách.“

„Děkuji,“ řekl doktor a podal Johnovi bičik. Pak mi řekl: „Běž, Black Beauty!“

Doktor byl větší než John a nebyl moc dobrý jezdec. Ale já jsem pro něj běžel.

Byl jsem opravdu velmi unavený, ale do Birdwického parku jsme dorazili rychle. Pak jsem málem spadl. Pan Gordon nás zaslechl. Vyběhl z domu a odvedl doktora do domu.

Malý Joe Green vyšel ze dveří a zavedl mě do stáje. Byl jsem šťastnější, ale bylo mi hrozné horko. Má srst byla horká a po nohou mi stékala voda.

Joe byl mladý a velmi malý, ale byl spolehlivý. Umyl mi nohy a záda, ale nedal mi nic na sebe. Řekl si: „Koni je horko, o nic takového nestojí.“ Dal mi spoustu vody. Byla studená a dobrá a tak jsem ji vypil. Potom mi dal něco k jídlu.

„A teď spi, Beauty,“ řekl a odešel.

Zanedlouho jsem začínal cítit chlad a bylo mi zle. Zkoušel jsem usnout, ale nešlo mi to.

Když se John vrátil, bylo mi hrozně zle. Musel jít z Hertfordu pěšky, ale přišel se na mě ještě podívat. Ležel jsem na zemi.

„O, Beauty!“ zvolal. „Co s tebou budeme dělat?“

Nemohl jsem mu odpovědět, ale on věděl, co dělat. Položil na mne nějakou věc a vytvořil tak teplo. Potom odběhl do svého domu a přinesl teplou vodu. Potom mi udělal nějaké pití. Byl našťvaný.

Slyšel jsem ho, jak se baví s ostatními muži. „Hloupý kluk!“ říkal. „Hloupý kluk! Nic nedal na horkého koně! Dal mu studenou vodu! O, Beauty!“

Byl jsem nemocný asi týden. John za mnou chodil každý den na několik hodin a dvakrát nebo třikrát během noci. Pan Gordon za mnou také chodil každý den.

„Milý Beauty,“ řekl jednoho dne. „Můj koníku! Moje žena nezemřela a my ti můžeme děkovat! Ano, my ti děkujeme.“

Byl jsem šťastný, když jsem to slyšel. My všichni jsme paní Gordonovou milovali. Doktor White se jednoho dne vrátil do Birdwického parku. Položil mi ruku na hlavu a řekl Johnovi. „Paní Gordonová je tu s námi, protože tento krásný kůň mě sem donesl tak rychle.“

John řekl panu Gordonovi: „Té noci běžel Beauty velmi rychle. Myslíte, to ví?“

Já jsem to věděl. John a já jsme běželi rychle po milou paní Gordonovou. To jsem věděl velmi dobře.

Kapitola 10

Znovu se stěhuji

Byl jsem v Birtwickém parku šťastný ještě jeden rok. Jen jedna věc pro nás byla smutná: paní Gordonová se uzdravila, ale byla často nemocná.

Potom doktor řekl: „Vy a vaše žena byste se měli odstěhovat do jižní Francie, pane Gordone.“
„Ano, my to uděláme,“ řekl pan Gordon. „Přestěhujeme se tam.“

Byli jsme velmi smutní. Pan Gordon byl také velmi nešťastný, ale začal s přípravami. Slyšeli jsme o tom mnoho rozhovorů u nás ve stáji. John byl velmi smutný. Joe si brzy přestal při práci zpívat.

Malé dcerky pana Gordona přišly do stáje. Přišly se naposledy podívat na Merrylegs. Brečely, ale řekly mu: „Bude ti dobře, starý příteli. Otec tě dal panu Goodovi, laskavému, starému knězi. Budeš vozit jeho ženu z místa na místo, ale nebudeš muset pracovat tvrdě. Joe tam půjde s tebou. Bude z něj ošetřovatel a bude jim pomáhat v jejich domě za kostelem. Občas uvidíš své přátele Black Beautyho a Ginger. Otec je pošle k lordu Westlandovi do East Hall. Není to daleko.“

Pan Gordon chtěl také Johnovi najít práci. Ale John si chtěl otevřít školu a učit mladé koně jejich práci.

„Mnoho mladých koní se bojí nových věcí,“ řekl. „Koně jsou mí přátelé a mají mě rádi. Myslím, že by se měli učit od hodného člověka. Chci je učit.“

„Nikdo není lepší než ty, John,“ řekl pan Gordon. „Koně tě milují. Ale jsem velmi smutný, protože tě už nevidím.“

Poslední den přišel. Ginger a já jsme vzali vozík a naposledy ho dovezli ho ke dveřím. Lidé přišli ke dveřím, když pan Gordon nesl dolů svou ženu. Když jsme odjížděli, mnoho lidí plakalo.

Kapitola 11

Earlova hala

Další ráno, přišel Joe a odvedl Merrylegs do domu pana a paní Goodvých.

John jel na Ginger a odvezl nás do Earlovy haly. Byl to velký dům s mnoha stájemi.

Ve stáji se John vypytał na pana Yorka, ředitele jezdců a ošetřovatelů.

Pan York přišel a podíval se na nás. „Velmi dobře,“ řekl. „Vypadají dobře, ale koně jsou rozdílní. Já i vy to dobře víme. Co mi o nich můžete říci?“

„Dobře,“ řekl, „v zemi nejsou lepší koně než tito, ale každý z nich je jiný. Black Beauty nikdy neútočí a nikdy se nebojí, protože na něj nikdo nebyl zlý. Když k nám Ginger přišla, byla velmi nešťastná. Často kousala a kopala. Ale v Birdwickém parku se změnila. Byli jsme na ni hodní a nyní je moc hodná. Ale lidé na ni musí laskaví nebo bude zase zlá.“

„Všechno si to zapamatuji,“ řekl pan York. „Ale je tu mnoho jezdců a ošetřovatelů a já nemohu na všechny dohlédnout.“

Když vyšli ze stáje, John řekl: „Ještě něco vám musím říci. Ani jeden z našich koní nepoužívá pomocné otěže.“

„Ale my tu pomocné otěže používáme,“ řekl pan York.

„Aha,“ řekl John.

„Ale já pomocné otěže nemám rád a lord Westland je na koně velmi laskavý. Ale lady Westlandová je jiná. Podle ní musí všechno dobře vypadat. Koně zapřažení v jejím voze musí mít hlavu nahoře. A tak musí nosit pomocné otěže.“

John si s námi naposledy promluvil. Potom odešel. Byli jsme velmi smutní.

Další den k nám přišel lord Westland.

„Pan Gordon řekl, že to jsou dobří koně. Myslím, že je to pravda. Ale my nemůžeme mít jednoho černého koně a jednoho hnědého koně před jedním vozíkem v Londýně. Mohou tahat vozík tady a v Londýně na nich můžeme jezdit,“ řekl.

„U pana Gordona nikdy nezkoušeli pomocné otěže.“ řekl pan York. „John mi to řekl.“

„Dobře,“ řekl lord Westland, „dejte jim pomocné otěže, ale zvedejte je pomalu. Promluví si o tom s lady Westlandovou.“

Odpoledne nám ošetřovatelé dali postroje a vyvedli nás před dům. Byl hodně velký – větší než v Birdwickém parku – ale nelíbil se mi.

Lady Westlandová vyšla z domu. Byla to vysoká žena. Obešla a prohlédla si nás. S něčím nebyla spokojená, ale nic neříkala. Vlezla do vozíku. York mě popohnal bičem a vyrazili jsme.

Pomocné otěže nebyli zase tak špatné. Obvykle jsem chodil s hlavou vztyčenou a otěže mi ji nezvedali výše.

„Bude Ginger naštvaná kvůli pomocným otěžím?“ pomyslel jsem si.

Ale byla v pořádku.

Druhý den ve stejný čas jsme znovu dorazili ke dveřím.

Lady Westlandová vyšla ven a řekla: „Yorku, zvedni těm koňům hlavu nahoru.“

York slezl dolů a řekl: „Prosím, nezlobte se na mě, lady Westlandová. Tito koně dříve nepoužívali otěže a lord Westland mi řekl: ‚Zvedej jim hlavu jen pomalu. ‚ Chcete, abych jim zvedl hlavu nyní?‘“

„Ano,“ řekla.

York přišel k našim hlavám a zkrátil pomocné otěže.

Když jsme šli do kopce, chtěli jsme sklonit hlavu. Tahání bylo těžší. Otěže nás brzdili a naše nohy a záda museli pracovat více.

Ginger mi řekla: „Není to tak zlé. Nechci nic říkat, protože jsou na nás milí ve všech směrech. Nechci být zlá, ale ty pomocné otěže mě hrozně štvou.“

Kapitola 12

Ginger se zlobí

Jednoho dne lady Westlandová ven v drahém oblečení.

„Pojedeme k lady Richmondové,“ řekla, ale nenastoupila do kočáru. „Proč nemají ti koně zvednutou hlavu, Yorku? Hned jim ji zvedněte!“

York šel nejprve ke mně. Zatáhl za otěže a stáhl mi hlavu dozadu. Bolelo mě to a udidlo mě řezalo do pusy.

Potom šel York k Ginger a chystal se jí zvednout hlavu. Ginger si stoupla na zadní a pokoušela se utéct. Stáhla uši dozadu a bylo vidět, že je hrozně našťvaná. Chtěla vykopnout a pokoušela se utéct. York ani ošetřovatelé ji nemohli zastavit. Potom se jí zasekla noha v postroji a upadla.

York se posadil k Gingeřině hlavě. Zavolal na ošetřovatele, aby mu přinesli nůž a přerezal postroj. Lady Westlandová se vrátila do domu.

Nikdo na mě neměl čas. Stál jsem vzadu. Udidlo mě řezalo do pusy.

Potom přišel York a sundal mi postroj. Řekl: „Proč vlastně používáme tyto otěže? Dělají z hodných koní zlé a ztěžují jim práci. Lord Westland bude našťvaný. Ale jak můžu říci ne jeho ženě, když on jí to nikdy neřekne?“

Už nikdy v Earlově hale nezapřáhli Ginger do vozíku. Když byla v pořádku po svém pádu, vzal si nejmladší syn lorda Westlanda jako jezdícího koně.

Pracoval jsem zapřáhnutý do kočáru a každý den po dobu čtyř měsíců mi udidlo ubližovalo a řezalo. Pracoval jsem s Maxem, starším koněm. Byl z londýnské stáje lorda Westlanda.

„Proč nám ubližují s udidlem a otěžemi?“ zeptal jsem se ho.

„V Londýně takové věci dělají,“ řekl. „V Londýně chtějí mít bohatí lidé hlavy svých koní nahoře. Škodilo mi to a tak jsem teď tady. Brzy umřu.“ Smutně se na mě podíval. „Doufám, že nebudeš muset nosit postroj každý den. Ale stejně umřeš dříve, než budeš starý. Lidé jsou velmi hloupí.“

Kapitola 13

Reuben Smith

V dubnu odjeli lord a lady Westlandovi do jejich Londýnského domu a vzali Yorka s sebou. Ginger a já, a tři nebo čtyři další koně, jsme zůstali v Earlově hale. Synové Westlandových a jejich kamrádi na nás jezdili.

Reuben Smith byl šéf stáje, když byl York pryč. Byl to výborný jezdec a dobrý ošetřovatel. Měl rád koně a koně měli rádi jeho. Tak proč byl jen obyčejný ošetřovatel a nebyl šéf?

Max mi to řekl.

Reuben Smith byl občas opilý. Když nepil, byl výborný ve své práci. Všichni ho měli rádi. Ale když byl opilý, byl to jiný člověk.

„Už nikdy nebudu opilý,“ řekl Yorkovi. A tak se mu York nebál důvěřovat a svěřil mu chod stáje, když byl pryč.

Jednoho dne chtěl mladší syn lorda Westlanda jet do Londýna.

„Chci jet na vlak do Hertfordu,“ řekl Smithovi. „A chci, abyste mě tam dovezl v mém vozíku. Zůstane u opravářů, protože je třeba na něm něco spravit. A tak si vezme i sedlo a odjedete zpět na Black Beautym.“

Reuben Smith mě vzal k opravářům vozíků. Potom mi dal sedlo a vzal mě do Bílého Koňského hotelu. Tady se zeptal hotelového ošetřovatele, jestli by mi nemohl dát něco dobrého k jídlu.

„Potřebuji ho mít připraveného ve čtyři hodiny.“ řekl.

Vešel do hotelu a potkal nějakého muže u dveří. Vrátil se zpátky v pět hodin a řekl ošetřovateli: „Nebudu chtít vyrazit dříve než v šest hodin. Potkal jsem starého známého.“

Ošetřovatel ukázal Smithovi jednu moji přední nohu. „Podkova mu brzy spadne,“ řekl Smithovi. „Chcete, abych s tím něco udělal?“

„Ne,“ řekl Smith. „Nepadne dřív, než dojedeme domů.“

To byla divná slova. Reuben Smith byl většinou opatrný, když šlo o podkovy.

Nepřišel v šest hodin, nebo v sedm hodin a dokonce ani v osm hodin. V devět hodin vyšel s halasem ven.

„Ty!“ zakřičel na ošetřovatele. „Připrav mi koně!“

Byl velmi zlý na ošetřovatele i na ostatní v hotelu. Proč? To jsem nevěděl.

Ještě jsme ani nevyjeli z Hertfordu, když mě začal bít svým bičem. Šel jsem tak rychle jak jsem mohl. A znovu mě uhodil bičem.

Byla tma já jsem moc dobře neviděl. Cesta byla obtížná se špatnými místy a má botka mi brzy spadla.

Ale Smith byl opilý a neviděl to. Nazaslavil. Uhodil mě bičem a řval.

„Rychleji! Rychleji!“ křičel.

Špatná cesta mě sekala do nohy bez podkovy a bolelo mě to.

A potom jsem spadl a vyhodil Smithe přes hlavu na silnici. Byla to nehoda.

Nehýbal se.

Moje noha bolela, ale postavil jsem se. Přešel jsem na trávu kousek od silnice a čekal.

Kapitola 14

Nehoda

Čekal jsem tu hodně dlouho.

Bylo kousek po půlnoci, když jsem zaslechl koňské kroky. Potom jsem spatřil Maxe a káru. Jeli po silnici. Zavolal jsem na Maxe a on mi odpověděl.

V káře byli dva ošetřovatelé. Chtěli najít Reubena. Jeden z nich seskočil a běžel se podívat na muže ležícího a silnici.

„To je Reuben a nehýbe se,“ řekl. „On...on je mrtvý...studený a mrtvý!“

Druhý ošetřovatel vylezl z káry a šel ke mně. Rozsvítil jedno světlo a podíval se na moji zraněnou nohu.

„Beauty spadl! Black Beauty! Co se stalo?“

Zkoušel mě vzít do káry, ale já brzy spadl.

„O!“ řekl. „Beautyho chodidlo je také velmi špatné. A podívej – žádná podkova! Proč jel Reuben na koni bez podkovy?“ Podíval se na druhého ošetřovatele a řekl: „Byl zase opilý!“

Dali Reubena Smithe do káry a jeden z ošetřovatelů s ním jel do Earlovy haly. Druhý muž mi dal něco kolem nohy a šli jsme po trávě kousek od cesty.

Zranění na noze a má bolavé chodidlo mě boleli, ale po nějaké chvíli jsme byli doma.

Byl jsem ještě týden potom nemocný. Ošetřovatelé pro mě dělali vše, co mohli, ale zranění bylo stále špatné. Když jsem mohl chodit, dali mě na malou loučku. Moje chodidlo a noha se zlepšili, ale až po mnoho týdnů.

Jednoho dne přišli lord Westland a York na louku. Podíval se na moji nohu a byl našťvaný.

„Prodáme ho,“ řekl. „Je mi to líto, protože můj přítel pan Gordon chtěl, aby tu Beauty měl krásný a šťastný domov. Ale pošlu ho do Hampsteadu.“

A tak jsem šel do Hampsteadu. Jednou týdně se tady prodávali různí koně.

Hodně lidí se na mě chodilo dívat. Bohatší lidé odešli, když viděli moji nohu. Ostatní lidé mi koukali na zuby a oči a osahávali mi nohy. Občas jsem jim musel předvést svou chůzi. Někteří lidé měli studené a hrubé ruce. Pro ně bych byl kůň pouze pro práci. Ale jiné ruce byly laskavé a jejich majitelé na mě mluvili velmi přívětivě. Ti se o mně dozvěděli více než ostatní.

Líbil se mi jeden muž. „S ním se budu mít dobře,“ pomyslel jsem si. „Má rád koně a je na ně milý.“

Byl to malý muž, ale pohyboval se dobře a rychle a jeho ruce i oči byly přátelské.

„Dám dvacet tři liber za tohoto koně,“ řekl.

„Řekněte dvacet pět a můžete si ho odvést, pane Barkere,“ řekl jiný muž. Prodával koně – to byla jeho práce.

„Dvacet čtyři, ale výš nejdu,“ řekl malý muž.

„Dobře, dejte mi dvacet čtyři,“ řekl druhý muž. „Máte moc dobrého koně za tyto peníze, Jerry Barkere. Bude dobrý v tahání kočárů. Budete s ním velmi spokojení.“

Malý muž zaplatil a odvedl mě do hotelu. Měl tu pro mě sedlo. Dal mi nějaké moc dobré jídlo a pak jsme vyrazili na cestu do Londýna.

Kapitola 15

Londýnský povoz

Na ulici tohoto města bylo mnoho koní, kočárů a kár. Byla noc, ale na silnici a pod pouličním osvětlením bylo stále mnoho lidí.

Všude byly ulice a ulice a ulice. Potom Jerry Barker na někoho zavola: „Dobrou noc, Georgi.“ Kára se zastavila.

„Ahoj, Jerry!“ zněla odpověď. „Máš dobrého koně?“

„Ano, myslím, že ano,“ řekl Jerry.

„To je dobře. Dobrou noc.“

Brzy jsme vstoupili do malé uličky a potom do ulice s malými domečky. Naproti domkům stála stáj a garáž na kočáry.

Jerry Barker mě zastavil před jedním z domků a zvolal: „Už spíte?“

Dveře se otevřely a ven vyběhla mladá žena s malým děvčátkem a chlapcem.

„Ahoj! Ahoj! Ahoj!“ křičeli vesele.

Můj jezdec seskočil ze sedla.

„Ahoj!“ řekl. „Teď otevři dveře do stáje, Harry, a já ho zavedu dovnitř.“

„Je dobrý, tati?“ zeptalo se děvčátko.

„Ano, Dolly, tak dobrý jako ty. Pojd' a pohlad' si ho.“

Děvčátko se mně vůbec nebálo.

„Je roztomilá a milá,“ pomyslel jsem si. „Myslím, že ji budu mít rád.“

„Dám mu nějaké dobré jídlo, Jerry,“ řekla žena.

„Ano, dobře, Polly,“ řekl Jerry.

Jerry miloval svou ženu Polly a svého syna i dceru. Jeho syn se jmenoval Harry a bylo mu dvanáct let. Jeho dceři, Dolly, bylo osm let. Měli ho také moc rádi.

Nikdy jsem nepoznal šťastnější a veselejší lidi. Neměli moc peněz, protože lidé vozkům moc dobře neplatí. Ale většinou byli laskaví a jejich láska putovala od jejich domku až do stáje.

Jerry měl dva koně. Mě a ještě jednoho koně. Druhý kůň byl velký, starý bělouš jménem Kapitán. Tu nic mi Kapitán pověděl o práci v Londýně.

„Kočár táhne jen jeden kůň,“ řekl. „Pan Barker pracuje asi šestnáct hodin denně od pondělí do soboty, ale já a ty budeme pracovat jen osm hodin. Je to těžká práce, ale Jerry není zlý. Mnoho vozků je zlých, ale Jerry ne. Oblíbíš si ho.“

A měl pravdu.

Kapitán vyrazil s kočárem ráno. Harry za mnou po škole přišel a dal mi vodu a jídlo.

Když Jerry přijel na večeri, Polly uklidila kočár. Harry pomohl Jerrymu nandat mi postroj. Dělal to pomalu, protože mi nechtěli ublížit. Nebyly tam pomocné otěže a udidlo mi neubližovalo.

„Myslím, že se mu to líbí,“ řekl Jerry.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se Polly.

„Muž z Hampsteadu to nevěděl,“ řekl Jerry. „Pojmenujeme ho Jack. I náš minulý kůň se jmenoval Jack. Co myslíš, Polly?“

„Ano, dobře,“ řekla jeho žena. „Je to dobré jméno.“

A tak mám nové jméno, Jack a začínám pracovat.

A táhnu londýnský povoz.

Kapitola 16

Jerry Barker

Šli jsme ulicí až na místo, kde stály ostatní kočáry.

Velký vozka ke mně přišel ještě s dalším jezdcem. Podíval se na mě a prohlédl mi nohy a pohladil mi záda.

„Ano,“ řekl. „Je to pro tebe ten nejlepší kůň, Jerry Barkere. Zaplatil jsi za něj dost peněz, ale dobře jsi udělal. Je to dobrý kůň a bude pro tebe pracovat velmi tvrdě.“

Moje práce byla velmi tvrdá. To velké město pro mě bylo nové místo. Nebyl jsem zrovna nadšený z toho hluku, tisíců lidí, koní, kočárů a kár na ulici. Ale Jerry byl dobrý řidič a já jsem mu chtěl udělat radost. Šlo nám to dobře.

Jerry mě nikdy nebil bičem. Občas mi položil bič na záda. To znamenalo: „Běž!“ Ale většinou jen pohnul s opratěmi, když chtěl jít.

On a Harry se o mě starali moc dobře. Kapitán a já jsme vždy měli dobré jídlo, čistou vodu i stáj. Harry byl na práci ve stáji dobrý a Polly a Dolly čistily kočár každé ráno. Smály se a povídaly si. Byla to veselá rodina.

Jendou ráno se kousek od nás zastavil starý kočár. Kůň vypadal vyčerpaně a byl hodně hubený. Byla to klisna. Byla hnědá a koukla na mě unavenýma očima.

„Black Beauty!“ řekla. „Jsi to opravdu ty?“

„Ginger?“ řekl jsem.

Byla to Ginger, ale jiná Ginger. Řekla mi svůj příběh. A byl to velmi smutný příběh.

„Po roce v Earlově hale mě prodali,“ řekla. „Ale byla jsem zase nemocná a tak přišel veterinář. Potom mě koupil tenhle vozka. Má spoustu kočárů a půjčuje je jiným vozkům. A oni mu za to platí. Ale tento muž není nikdy laskavý. Mlátí mě bičem a já musím pracovat sedm dní v týdnu. Můj život je těžký. Jsem hrozně vyčerpaná. Byla bych ráda, kdybych zemřela.“

„To je mi moc líto, Ginger.“

Dotkl jsem se svým nosem toho jejího. Myslím, že se jí to líbilo.

„Byl jsi dobrý přítel,“ řekla tiše.

Po několika týdnech okolo nás projel kočár s mrtvým koněm. Byl to hnědý kůň. A já myslím, že to byla Ginger.

Občas lidé chtěli, abychom jeli rychleji. Jerry často říkal: „Ne. Chcete jet rychleji, protože jste nastoupili pozdě. Příště vyrazte dřív a potom můžete klidně jet pomalu.“

Občas mu lidé nabízeli peníze za to, abychom jeli rychleji, ale on rychleji jet nechtěl. Ale později jsem se již naučil znát Londýnské ulice a tak jsme mohli jet rychleji než ostatní.

„Pojedeme rychle jen tehdy, když někdo musí být někde velmi rychle, Jacku,“ řekl mi Jerry.

Znali jsme nejrychlejší cesty do nemocnic v Londýně. A občas jsme do nich podnikali velmi rychlé cesty.

Jednoho deštivého dne jsme vezli nějakého muže do jeho hotelu. Když vešel dovnitř, nějaká mladá žena mluvila s Jerryem. Držela v náručí malého kluka. Byl hodně nemocný.

„Kdy je nemocnice U Svatého Tomáše?“ ptala se. „Můžete mi to říct? Jsem z venkova a neznám Londýn. Doktor mi dal dopis pro tuto nemocnici. Můžou tam pomoci mému synovi.“

„Je to dlouhá cesta, drahá,“ řekl Jerry. „Nemůžete tam jít pěšky, ne v dešti a se synem na rukou. Nastupte, dovezu vás tam.“

„Děkuji,“ řekla, „ale já s vámi nemůže jet. Já s sebou totiž nemám žádné peníze.“

„Mluvil tady někdo o penězích?“ řekl Jerry. „Jsem otec a mám rád děti. Svezu vás. Nastupte si.“

Pomohl jí do kočáru. Začal plakat a tak jí Jerry pohladil po paži. Potom vylezl nahoru a vzal do rukou opratě. „Jedeme, Jacku,“ zvolal.

V nemocnici pomohl Jerry té ženě do hlavních dveří.

„Doufám, že se to vašemu synovi brzy zlepší,“ řekl.

„Děkuji vám, děkuji vám!“řekla. „Jste dobrý a laskavý muž.

Nějaká žena vyšla z nemocnice. Zaslechla její slova a pohlédla na “dobrého a laskavého muže”.

„Jerry Barker!“ řekla. „Jsi to ty?“

Jerry se usmál.

„Dobře,“řekla žena. „Nemohla jsem dneska najít žádný povoz, v tomhle počasí a musím chytit vlak.“

„Svezu vás,“řekl Jerry. „Kam to bude?“

„Na Paddingtonskou stanici,“řekla žena.

Kapitola 17

Změny

Odvezli jsme tu ženu na vlak. Jmenovala se paní Fowlerová a znala se s Polly.

Ptala se mnoho otázek okolo Polly, Dolly a Harryho. Potom se zeptala: „A jak se daří tobě, Jerry?“

„Teď už je to dobré, paní Fowlerová,“ řekl jí. „Ale minulý leden jsem byl velmi nemocný. Polly není ráda, když pracuji v zimě. Ale já musím pracovat.“

„Studené počasí je pro tebe špatné, Jerry,“ řekla paní Fowlerová. „Měl bys sis najít jinou práci. Neměl bys být kočí.“

„Chtěl bych si najít nějakou práci na venkově,“ řekl Jerry. „Polly a děti mají rádi venkov. Ale tam není žádná práce pro mě.“

Předtím než nastoupila do vlaku, dala paní Fowlerová Jerrymu nějaké peníze pro děti.

„Lidé na venkově chtějí dobré ošetřovatele a kočí. Až necháš téhle práce, napiš mi.“

„Děkuji vám,“ řekl Jerry.

Jednoho dne, na Vánoce, jsme vezli dva muže, když vystoupili, řekli Jerrymu: „Vraťte se sem v jedenáct hodin.“

Jerry se sem vrátil v určenou hodinu, ale muži nikde. A tak jsme čekali a čekali. Byla velmi chladná noc a sněžilo. Jerry mi dal na záda starý kabát a sám se pokoušel zůstat v teple.

V jednu hodinu přišli oni dva muži a nastoupili do kočáru. Neřekli: „Promiňte, že jdeme pozdě.“ Neřekli vůbec nic.

Když jsme se vrátili domů, Jerrymu byl nemocný. A tak nemohl další den do práce. Ani ten další a ten další taky ne.

Polly kvůli tomu brečela. „Co si počnu?“ říkala.

Potom, jednoho dne, přišel Polly dopis. Byl od paní Fowlerové.

Milá Polly,

můj ošetřovatel koní je na odchodu. Našel si jinou a chce odjet příští měsíc. Jeho žena chce jet s ním a ona byla moje kuchařka. Chtěli byste pro mne pracovat? Jerry může být můj ošetřovatel koní a kočí a Harry mu může pomáhat. A ty můžeš být má kuchařka. Mám tu pro vás malý domek. Prosím, dejte mi vědět co nejdřív.

Mary Fowlerová

Jerry s Polly o tom mluvili dva dny. Potom Polly napsala odpověď. A ta zněla: „Ano, Jerry a já pro vás chceme pracovat, paní Fowlerová.“

Byl jsem rád, ale byl jsem i smutný. Měl jsem Jerryho, Polly a jejich dvě děti moc rád.

Jeden z Jerryových přátel mě chtěl koupit a dál používat jako tažného koně. Ale Jerry chtěl, abych měl lepší domov.

Ještě než Jerry, Polly a jejich děti odjeli, Jerry mě prodal jednomu farmáři. Jmenoval se pan Thoroughgood a o koních toho hodně věděl.

„Vezmu si tě, Jacku,“ řekl. „Dám ti to nejlepší jídlo a několik týdnů na dobré louce. A potom ti najdu nový domov s dobrými a laskavými lidmi.“

Pan Thoroughgood mě v dubnu odvedl pryč

Jerry byl stále nemocný, ale vyšel z domu spolu s ostatními. Šel s se mnou rozloučit.

„Měj se dobře, starý Jacku,“ řekla Dolly. „Budu na tebe vzpomínat.“

Kapitola 18

Můj poslední domov

Pan Thoroughgood na mě byl velmi laskavý a moc jsem si to u něj užil.

„Cítím se mladší,“ pomyslel jsem si. Ale už jsem nebyl mladý.

Jednoho dne řekl pan Thoroughgood jednomu ošetřovateli: „Musíme najít vhodný domov pro Jacka. Měl by pracovat, ale ne moc.“

„Ženy z Rosetové haly hledají dobrého koně pro jejich malý vozík,“ řekla ošetřovatel. „Nechtělí mladého koně. Mladí koně často běhají rychle nebo utíkají.“

Pan Thoroughgood o tom chvíli přemýšlel. Potom řekl: „Vezmu tam Jacka. Je to pro ně ten pravý kůň. Jen se bojím, co řeknou, až uvidí jeho nohu. Někde si ji pošramotil. Vezmu ho tam zítra, aspoň na něj budu moct dohlédnout.“

Druhého dne ráno mi ošetřovatel vyčistil mnou černou srst a potom mě pan Thoroughgood vzal do Rosetové haly.

Dámy byly doma, ale kočí byl pryč. Jedna z žen, slečna Ellen, si mě oblíbila hned, jak mě spatřila.

„Má dobrý a laskavý obličej,“ řekla. „Určitě si ho brzy oblíbíme.“

„Ano, je dobrý,“ řekl pan Thoroughgood. „Ale asi upadl. Podívejte se na jeho nohu.“

„O!“ řekla starší sestra slečny Ellen. Jmenovala se slečna Bloomfieldová. „Může spadnout znovu?“

„Nemyslím, že by znovu spadl,“ řekl farmář. „Spadl, protože měl špatného jezdce. Zkuste si ho, slečno Bloomfieldová. Zítra si pro něj pošlete svého vozku. Může si Jacka vyzkoušet na den či dva.“

Slečna Bloomfieldová byla veselejší. „Vždy nám prodáváte dobré koně, pane Thoroughgood,“ řekla. „Děkuji vám. Uděláme to tak.“

Druhý den ráno na farmu pana Thoroughgooda přišel příjemný mladý muž. Prohlédl si mě a mnou nohu. Potom se zeptal pana Thoroughgooda: „Proč ho chcete prodat? Nelíbí se mi ta jeho noha.“

Farmář mu odpověděl: „Nechci, abyste si ho kupoval, dokud ho nevyzkoušíte. Ale myslím, že se vám bude líbit. Projedte se na něm a potom mi řekněte. Řekněte ano a můžete ho mít. Řekněte ne a může se vrátit sem domů.“

Ošetřovatel mě odvedl do Rosetové haly.

Večer mě začal čistit. Když byla má tvář čistá, přestal. Podíval se na mou bílou hvězdu.

„Pamatuji se na Beautyho bílou hvězdu,“ řekl. „Byl to výborný kůň. A když se podívám na tuto hlavu, vybavím si tu Beautyho. Kde asi je Black Beauty teď? To bych chtěl vědět.“

Když přešel k zádům, zase se zastavil. „Tady na zádech je něco bílého,“ řekl. „To je zvláštní. I beauty měl něco takového na zádech.“

Ošetřovatel se zastavil a podíval se na mě. „Beautyho hvězda na čele! Jedna bílá nožka jako měl Beauty! Bílý flíček na zádech jako měl Beauty! To je Black Beauty!“ řekl. „Ty jsi Beauty, můj starý přítel! Beauty! Beauty! Pamatuješ se na mě? Byl jsem malý Joe Green a brzy jsem ti ublížil.“

Pohládl mě po hlavě.

Pamatoval jsem si malého kluka a tohle byl dospělý muž. Ale byl to Joe Green a já jsem byl rád, že ho zase vidím. Položil jsem svůj nos na ten jeho. Snad nikdy jsem neviděl šťastnějšího muže, než byl tento.

„To je úžasné, Beauty,“ řekl. „Pokusím se ti tu vytvořit šťastný domov.“

Druhý den mě Joe znovu vyčistil a zapřáhl do hezkého, malého vozíku. Slečna Ellen mě chtěla vyzkoušet a tak Joe Green jel s ní. Byla dobrý kočí a byla se mnou spokojená. Joe jí o mě řekl.

„Je to starý Black Beauty pana Gordona!“ řekl Joe vesele. „Je to úžasný kůň!“

Když jsme se vrátili do Rosetové haly, slečna Bloomfieldová vyšla ze dveří.

„Je to nádherný kůň,“ řekla. „Je to dobrý kůň?“

„Ano,“ řekla slečna Ellen. „Velmi, velmi dobrý. Jeho jméno je Black Beauty a byl z Birtwického parku pana Gordona. Naše drahá přítelkyně paní Gordonová ho měla moc ráda.“

„Beauty byl odepsaný, když sháněl doktora pro paní Gordonovou,“ řekl Joe. A potom jim vyprávěl celý příběh.

„Napišu paní Gordonové. Řeknu jí o Black Beauty,“ řekla slečna Ellen. „Určitě bude ráda.“

Druhý den mě zapřáhli do kočáru a slečna Bloomfieldová mě řídila. Řekla slečně Ellen: „Máme koně a budeme používat jeho staré jméno, Black Beauty.“

Už uplynul rok. Joe je nejlepší a nejmilejší ošetřovatel a všichni mě mají rádi. Slečna Ellen řekla: „Nikdy tě neprodáme, Beauty.“
A tak pro ně vesele pracuji dál. A ničeho se nebojím.

Slovníček

accident – nehoda
also – krom
bit – uzda
carriage – kočár, vozík
cart – kára
carry – vozit
cut away – odříznout
groom – ošetřovatel
harness – postroj
harnessed – zapřáhnout
kick – vykopnout
kind – laskavý
nearly – téměř
noise – hluk
pull – táhnout
reins – otěže, opratě
round - kolem
saddle - sedlo
threw – vymrštít, shodit
whip – bičík

Doslov

Na této seminární práci se mi pracovalo dobře. Překlad knihy nebyl zase tak těžký. Myslím, že jsem si klidně mohla vzít knihu o jeden stupeň obtížnější. Zнала jsem všechny slova a překládala jsem je automaticky. Myslím, že by bylo lepší, kdybych nad tím musela více přemýšlet a vyhledávat slova ve slovníku. Myslím, že to dopadlo velmi dobře. S výsledkem jsem spokojená.

Čestné prohlášení

Tímto čestně prohlašuji, že jsem tuto seminární práci vypracovala (přeložila) bez použití jakékoliv internetové stránky. Používala jsem pouze anglicko-český slovník FIN Publishing.